

N e j v y š š í s o u d vyhověl částečně dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky a změnil napadené usnesení tak, že dodal, že nezabavitelnou jednu třetinu pokud se týče částku 6.000 Kč jest vypočísti z veškerých požitků služebních, které pobírají povinní za práce domovnické.

D ů v o d y:

Že se § 1 odstavec první zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. vztahuje na jakékoliv služební platy osob zaměstnaných ve službách veřejných nebo soukromých, bylo vysloveno v rozhodnutí čís. 10.598 sb. n. s. A není zákonného důvodu vylučovati z ustanovení toho platy domovníků. Jest proto výtka, že se zákon ten nevztahuje na platy domovnické nedůvodnou. Jest však přisvědčiti dovolacímu rekursu v tom, že naturální požitky jest, kromě případu § 3 zmíněného zákona, vzíti v počet při stanovení zabavitelného důchodu dlužníka, jak bylo vysloveno v rozhodnutí čís. 3426 sb. n. s. Nelze proto exekuci obmeziti na jednu třetinu pohledávání povinných jen za úklid v domě a na chodníku a na poplatek za klíče od domovních dveří, nýbrž na celkové požitky domovnické, tedy se započtením hodnoty za domovnický byt (§ 8 zákona z 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n.) a bylo proto rozhodnuto jak se stalo.

Čís. 13215.

Nařídil-li odvolací soud dříve, než rozhodl o odvolání ve věci samé, procesnímu soudu, by rozsudkový výrok ve smyslu § 419 c. ř. s. opravil, jest rekurs proti tomuto usnesení odvolacího soudu nepřipustný, třebaže odvolací soud v usnesení vyřkl, že nařízená oprava má býti provedena teprve po právní moci usnesení.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1934, R I 1340/33.)

O d v o l a c í s o u d, dříve než rozhodl o odvolání ve věci samé, nařídil prvému soudu usnesením, by, vyčkaje pravomoci, opravil podle § 419 c. ř. s. rozsudkový výrok ve smyslu rozhodovacích důvodů.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Jde o usnesení odvolacího soudu z a odvolacího řízení a proti takovým usnesením připouští se rekurs jen z důvodů v § 519 c. ř. s. výčetmo uvedených. Nařídil-li odvolací soud dříve, než rozhodl o odvolání ve věci samé, procesnímu soudu, by rozsudkový výrok ve smyslu § 419 c. ř. s. opravil, nejde zřejmě o žádný z případů čís. 1 až 3 § 519 c. ř. s., pročez rekurs do tohoto usnesení odvolacího soudu je nepřipustný. Na tom nic nemění, že odvolací soud v napadeném usnesení vyřkl, že nařízená oprava má býti provedena teprve po právní moci usnesení, neboť soud nemůže takovouto oklikou nějakému rozhodnutí propůjčiti možnost, by bylo na-

padeno opravným prostředkem, není-li opravný prostředek podle zákona samého přípustný. Nepřípustný rekurs bylo odmítnouti (§ 526 druhý odstavec c. ř. s.).

Čís. 13216.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Rozhodovati o stížnosti přisedícího pracovního soudu proti nepřiznání ušlého výdělků jest věcí justiční správy.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1934, R I 17/34.)

Stížnost přisedícího pracovního soudu proti nepřiznání ušlého výdělků postoupil Nejvyšší soud presidiu krajského soudu, nadřízeného pracovnímu soudu.

Důvody:

Přisedící pracovního soudu stěžuje si proti nepřiznání ušlého výdělků podle § 11 zák. ze 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n. a vládního nařízení ze dne 22. prosince 1931, čís. 217 sb. z. a n. Jde tedy o justiční správní věc, v níž rozhoduje v první stolici předseda pracovního soudu (§§ 3 (2) a 4 vl. nař. čís. 217/1931), takže nejvyšší soud k vyřízení této stížnosti není příslušný. Ustanovení § 36 zák. o prac. soudech nelze tu užítí, ježto má na mysli meritorní usnesení pracovního soudu, po případě odvolacího soudu ve věcech pracovních.

Čís. 13217.

Zákon o mimořádných přechodných ustanoveních na Slovensku (ze dne 10. prosince 1918, čís. 64 sb. z. a n.).

»Prozatímní ponechání v úřadě« ve smyslu § 2 zákona neznamená, že čsl. stát vstoupil ve služební poměr založený mezi bývalým uherským státem a úředníkem, a ponechaný úředník má nárok jen na »dosavadní požitky«, a to po celou dobu, po kterou trvalo jeho prozatímní ponechání v úřadě.

Z toho, že úředník přijímal bez námitek vyplácený mu plat, nelze vyvozovati, že mezi stranami došlo mlčky k dohodě o výši služebních požitků.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1934, Rv I 136/32.)

Žalobce byl dříve uherským státním zvěrolékařem. Po státním převratu roku 1918 byl ponechán ve službě čsl. státu v poměru nepřevzatého úředníka bývalého státu uherského. Dnem 1. června 1928 byl žalobce z této služby propuštěn. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu zaplacení nedoplatků služebních požitků. Obě nižší soudy žalobu zamítly.